

Kvetka

ABY ŽENÁM DOBŘE BOLO.....

Kvetka Veverková

**Aby
že-nám dobre
bolo**

© **Kvetka Veverková**

Vydavateľ

© **QWETINKA, 2014**

Ilustrácie

© **Zuzana Gažiková**

Grafická úprava

© **František Hauskrecht**

ISBN 978 - 80 - 971170 - 0 - 9

aBY ŽENÁM DOBRĚ BOLO

Kvetka Veverková

Obsah

A možno sme tu práve pre túto chvíľu....	7
Pioniersky sľub	10
Ó, šaty...	16
Prvý máj	20
Fantázia mi zachránila svadbu	30
MAMA	37
Keď sa stanete matkou	40
Maják	44
Oranžová čakra je čakra tvorivosti	48
Klub nešuchliacich žienok	50
Môj Divoký Ženský (život)	62
Prúžkovaný deň	70

Len tak	73
Nedeľný suomár	75
Konečne doma	77
Len tak si ľahnúť do trávy	83
Si' Talián, alebo čo?	85
Vianoce, Vianoce... chcem	88
Môj genius loci má cigánsky vkus, a ináč som zdravá	90
Taká obyčajná streda	97
Priznajte sa, ženy maminy, prosím!	98
Chcem sa dotýkať	101
Tak, je tu koniec roka	106
Krásny letný deň stvorený pre mňa	109
Absurdita, LEN TAK	115
Pani moja zlatá, alebo vymyslí niekto silikóny múdrosti?	117
Kultúra za všetky prachy	119
Uhol pohľadu	122
Koniec prázdnin, JUPIÍ	124
Óch, tá hanba!!!	127
Abeceda života	130

A možno *sme tu práve* *pre túto chvíľu...*

Ráno nám vrzdí pod nohami fialový sneh s trblietkami odrazenými od pouličného osvetlenia, nos máme červený napriek zababušeniu a kvapká nám z neho ako zo zle uteseného kohútika v kuchyni, ešte by sme spali a v ríši snov plávali v teplej vode, aspoň tej vaňovej, ale bolo by pekné...

Povedať ráno panej na pošte, že krásne vonia.

Usmiať sa na neznámeho šoféra a pokývať hlavou a ústami naznačiť ďakujem, keď zastaví svoje fáro a dá vám prednosť na priechode.

Darovať kamoške svoje tričko, ktoré aj vy milujete, ale chcete vidieť jej radosť.

Uznať svoju chybu a povedať:

PREPÁČ.

A VTEDY JE ŽIVOT SKVELÝ A SLNKO SVIETI, AJ KEĎ PRŠÍ,

alebo ZÚRI FUJAVICA.

tá šatka
je červená!

1976.....

Pioniersky sľub

„Za všetko, čo je vo mne dobré, vďačím knihe.“

M. Gorkij

Reálny odkaz, ktorý som si na šla vpísaný do knihy: „Z príležitosti skladania pionierskeho sľubu“

v roku 1976. Fú, to je sakra dávno.

Kniha patrí na čestné miesto v mojej knižnici, napísal ju Rudo Moric a volá sa O Blažejovi, čo sa nebál. Sú to krásne, aj keď drsné povesti, ktoré som fascinovane hltala stále dookola, tak aj tá kniha vyzera, ochytaná, obliata, to neviem už čím, a predsa myslím, že je to ok. Kniha, ktorá je dobrá, nemôže zostať panensky čistá, musia na nej zostať stopy po človeku.

Kniha, to je vec, ktorú mi asi sudičky vložili do kolísky a pionierskym sľubom som sa jej úplne upísala. Síce ma pionierska šatka z umelej hmoty škrtila a škriabala, ale nevadila mi. Neprekázala, niečo dobré mi odvtedy zostalo usadené v duši a spomienky na ten čas sú krásne.

Ako vzorní pionieri sme navštevovali recitačný krúžok. Vďaka nemu som mala dobré známky zo slovenčiny, veď nemôžu dať recitátorke trojku. A chodila som aj na spevácky. Áno, milujem spievať

a každého prekričať. Spievam veľmi nahlas, ale hlavne asi aj veľmi falošne.

Poctivo sme chodili recitovať a spievať na schôdze, kde dospelákov určite bavilo počúvať o hojných lánoch našej a ruskej vlasti alebo vojnové pesničky: ...pa dalinam iiii pa a vzgorjam..., ani sme netušili o čom spievame. Schôdzujúci potláčali zívanie a tešili sa na Nitrianske knieža a chlebičky.

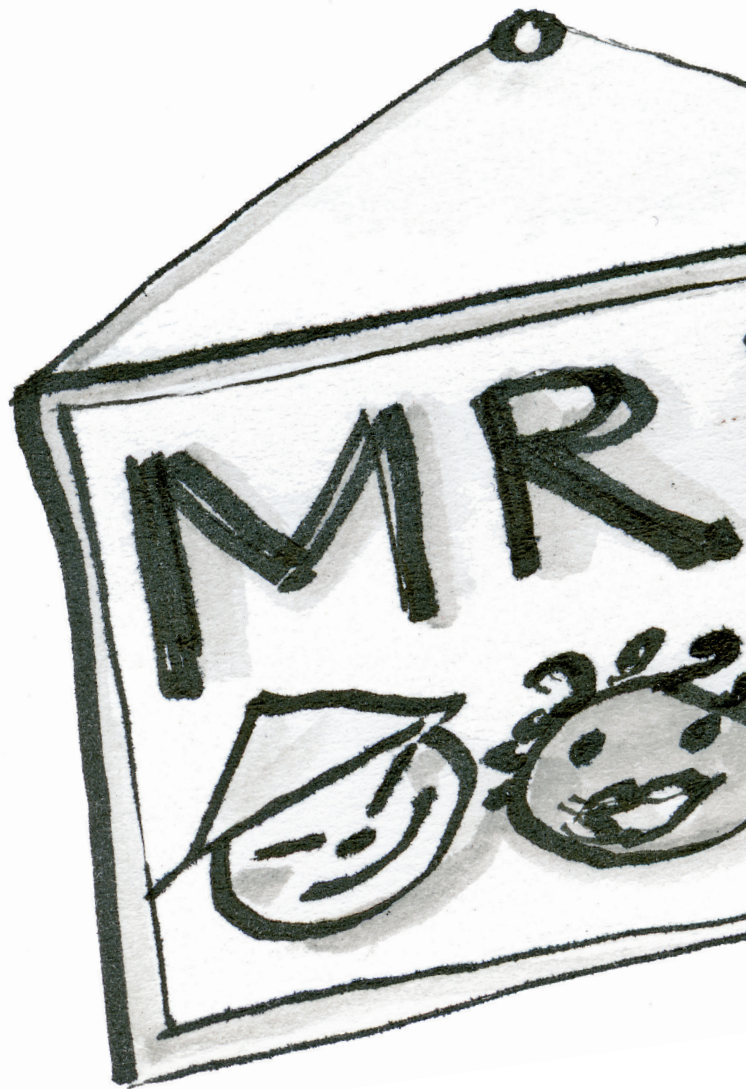
Raz sme ich však vytrhli z letargie. Prednášali sme o krajine mlieka a detí a kombajnoch žnúcich šire lány. A čo čert nechcel, jeden z recitátorov, Tomáš, miesto slova kombajn vytresol do davu kombajjn. Nóó, nič by sa nestalo, síce sme sa potichu triasli, ale dospelý sprievod na harmonike, (mimochodom, učiteľ), po chvíli dostal záchvat smiechu. A to stačilo. Všetci sme dostali poznámku do žiackej za takmer politický puč a za odmenu obschnuté chlebičky.

Učiteľa harmonikára som stretla po rokoch a spýtala sa ho, prečo sa pri takej blbosti neovládol.

Povedal so smiechom pod fúz: „Vieš, na kombajn kašlem, ale keď vyletel jednej tvojej spolurecitátorke sospel cez celú hrud', (okrem hrdej silónovej šatky, hrdý statočný sospel), to sa nedalo...“

Aj také mám spomienky na pionierske roky, nielen na hnusnú umelú šatku a neforemnú pioniersku sukňu.

Vzťah ku knihe u mňa ale zotrval a som vždy pripravená čítať. Prečítajte si tiež niečo dobré! A prečo? *No, LEN TAK.*

1979

● ● ● ● ● Zistila som, že som bohémka. Nie druh českého sektu, ale podľa slovníka citujem: „ľahkomyselne žijúci nadaný človek, najmä umelec“. Hlavne tá ľahkomyselnosť mi je blízka. Nie som totiž schopná robiť veci premyslene a dôkladne, v poradí ako sa vraj patrí. Idem na všetko s emóciou a až potom rozmýšľam.

Podarilo sa mi však vytvoriť si umelý systém. Ide o obyčajnú nástenku, ako v škole. Lebo darmo mám na začiatku roka rôzne diáre. Popíšem ich do piateho januára a kalendárik skončí v hĺbinách nie ktorej mojej megatašky pod pečnom chleba.

Kamarátkina sestra, veľmi technický a strohý typ ženy, si všetko, čo mala daný deň spraviť, zapisovala v skratkách do stolového kalendára. Uvediem len zvyšok skratiek (všetko bolo v skratkách, ktoré mala v maličku). Bola som šokovaná.

19:00 hod.: **VE** (večera)

19:20 hod.: **UZ** (umyt' zuby)

20:00 hod.: **VY** (vycikať, alebo keď treba aj to druhé)

21:00 hod.: **S** (spať)

Zapisovanie povinností u mňa síce funguje (na tú nástenku, čo mi kole do očí), ak ich splním a prečiarknem, mám dobrý pocit, ale so skratkami to tiež netreba preháňať.

Na našej ZDŠ robil nástenky chlapec, volal sa Tomáš. Bol krásny a mal veľké umelecké čítanie skombinované s vojenským čítaním po otcovi generálovi. Zmysel pre estetiku spojený s presnosťou spôsobil, že vyšivku so znameniami zverokruhu, ktorú sme vyšivali v tre-

tej triede, mal vyšitú z rubovej aj lícnej strany úplne identicky, presne ako mala byť. Ja som ich mala tiež navlas jednaké. Z oboch strán bola rubová strana.

Tomáško s rovnakou precíznosťou a zánietením robil aj výzdobu v škole. Rok sedemdesiatdeväť bol *Medzinárodným rokom detí*. Tomáš pred dokončením nástenky zistil, že sa mu nápis nepodarí vyskladať. Chýbali mu písmenká. Nespanikáril, ako by som to spravila ja, a na tento významný rok použil namiesto nápisu len skratku MRD.

Ó, šaty...

Nikdy som nebola vzorné dievčatko v bielych podkolenkách a s červenou mašľou na vrkoči, ako to bolo zvykom za môjho mládí. Navyše som nemala rada ani bábiky. To ma vonkoncom nebavilo. Radšej som si kreslila, lepila a maľovala hlavne fúzy na tie bábiky a strihala bábikám vrkoče.

Obliekala som sa na chalana a bavilo ma mať na sebe niečo iné ako ostatní. V tom čase bola v drogérii farba na textil jedinej značky Dúha. Ňou sme s kámoškou farbili biele pekárenské montérky na fialovo a boli sme na ne neskutočne hrdé. Pamätáte si niekto, ako sa po Dúhe volala farba na textil, ktorá sa nemusela variť, ale farbilo sa len práním? To bola bomba!

V ôsmej triede ale dostalo moje umelecké ego ranu. Myslím, že dospeli sú niekedy dosť hnusní.

Keď mi školská súška doktorka s dobromyseľným pohľadom šplechla do tváre: „Moja, musíš schudnúť! A tie vlasy a oblečenie... No, ty vyzeráš, ako, ako... divá Bára,“ moja detská dušička plakala o sto, dvesto.

Napriek tomu puberta prebiehala v rovnakom duchu, zaraďovali ma medzi hipisáčky, aj keď sme nevedeli, kto to sú. Nosila som lenonky a milovala som ich. Tričká a topánky som farbila, strikala, prešivala, len aby som bola iná.

Už som veľká a pochopila som, že v tom rozhovore so súškou doktorkou som bola tá, ktorá je na tom nepochybne, nielen kreatívne, asi lepšie.

Dodnes chodím strapatá. A keď sa odvážim ísť raz za rok ku kader-

ničke a po vyfúkani pri pohľade do zrkadla sa na mňa škerí skoro súška doktor, s účesom čo sa volá karfiol, trvalá a ošklbance nad ušami, bežím domov pod sprchu. Hlavu znova umývam a dávam do pôvodného stavu.

Inak, milujem šaty, ktoré sú ručne obatikované, dlhé po zem a vejú vo vetre za ženou ako v rozprávke o víle. Ale na iných ženách. Ja som totiž veľká žena a také šatôčky ma zväčšujú do veľkosti nočnej Fiony.

Minulý rok som s najúžasnejšou ženou, mojou dlhoročnou priateľkou navštívila jej krajčírku na Morave. Nie je to len obyčajná krejčová, je to v podstate umelkyňa a navyše neuveriteľná obchodníčka. Pôvodne som si v jej obchúdku nabitom neskutočne vílou atmosférou nechcela nič kúpiť, lebo šaty ma zväčšujú. To po prvé a potom, čo je ručne vyrobené je krásne, a preto drahé, s tým plne súhlasím.

Ale pani umelkyňa ako dobrá obchodníčka ma donútila jednej šatičky pre vílu vyskúšať. Vyšla som z kabínky.

„Ježiši, vy jste nádherná v těch šatech, zahodte kalhoty a noste šaty! A jak vás dělaj štíhlou“.

No, povedzte, dámy, ktorá by tomuto rada neuverila? Z obchúdku som si niesla šaty dvoje, s dlhom u kamarátky a s hrdosťou, že budem za peknú. S kamarátkou sme si do večera dělali módnú prehliadku pri dobrom červenom moravskom vínečku.

Deti mi strážila mamina. Keď som sa vrátila z výletu, hrdo som jej ukázala šaty a ona radostne poznamenala: „No, konečne si si kúpila riadnu nočnú košeľu!“

Pregľla som nasucho a citlivo jej odvetila, lebo som už veľká: „Mami, ale boli lacné, tak som si kúpila dve.“

1980.....

Prvý máj

Vyfasovali sme toľko očakávané spartakiádne dresy, ktoré podľa našich štrnásťročných mozočkov mali zaručiť, že spartakiádna zostava zrazu nadobudne lesk a šmrnc cvičeníek.

Dresy boli isto vyrobené z odpadu pri výrobe ropy, omylom z nepriestrelného materiálu, pôvodne asi určeného na návštevu inej planéty, kde by bol odolný voči agresívnym obyvateľom, ktorí vás chcú degustovať.

Takto vystrojené nás vyhnali na prvomájový sprievod. Vonku bolo asi päť stupňov. Akýkoľvek svetrik na vrch nám zakázali, lebo papaláši na tribúne by mali pokazený umelecký zážitok.

Ale zas, občas mi chýba nostalgicky si zamávať mávadlom a zarevať s davom smerom na tribúnu.

